

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 1663 van 11 september 2007
in de zaak X/ IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 11 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 10 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Mosul. U zou in de laatste vijf jaar vóór de val van het regime van Saddam Hussein gewerkt hebben als een boekhouder in een geldwisselkantoor. Na de val van het regime zou u een tijd werkloos geweest zijn. In mei 2006 zou u beginnen werken zijn als een soort ploegbaas voor een bouwonderneming die in Irak door uw buurman (F.) werd vertegenwoordigd. De bouwonderneming zou in opdracht van het Amerikaanse leger renovatiewerken hebben uitgevoerd aan het militaire kamp X, aan de rand van de stad Mosul. Op 18 juni 2006 zou u een dreigbrief hebben gevonden in uw huis. Deze dreigbrief was afkomstig van de terroristische organisatie "Katayeb Thawret Al Eshrin" (de Brigades van de 20ste

Revolutie). In deze brief werd geschreven dat men u zou vermoorden indien u niet zou stoppen met uw werk. Omdat u dacht dat het om een grap ging, zou u deze brief verscheurd en weggegooid hebben. Op 25 juni 2006 zou u met uw auto naar de wijk al Rashidiya gereden zijn om daar zuivelproducten te gaan kopen. Toen u terug naar huis reed, zou u bemerkt hebben dat uw auto werd achtervolgd door een taxi. De taxibestuurder zou op een gegeven moment met zijn lichten teken hebben gegeven opdat u zou stoppen. Omdat u bang was, zou u sneller beginnen rijden zijn. Aan het kruispunt met de wijk Al Arabi zou u moeten vertragen hebben. De taxi zou genaderd zijn en op dat moment zou één van de inzittenden met een automatisch geweer in de richting van uw wagen geschoten hebben. Twee kogels zouden uw wagen geraakt hebben. De achterraut zou hierbij verbrijzeld zijn en een andere kogel kwam in de koffer terecht. U zou verder weggereden zijn in de richting van een nabijgelegen bos. U slaagde erin om uw achtervolgers af te schudden. Toen u vaststelde dat men u niet meer achtervolgde zou u naar uw oom (X.) gereden zijn. U zou bij uw oom ondergedoken zijn tot op het moment dat u uit Mosul wegluchtte. Op 28 juni 2006 zou u vanuit Mosul naar Zakho gereisd zijn. Vanuit Zakho zou u naar Istanbul gereisd zijn, waar u op 30 juni 2006 aankwam. Op 5 juli 2006 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 13 juli 2006 aankwam. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.”

- 1.2. Verzoeker formuleert geen opmerkingen over deze feitenweergave.

- 2.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 52 en 63/2 van de voormelde wet van 15 december 1980.
- 2.2. Verweerder ziet niet in hoe de bestreden beslissing een schending kan uitmaken van deze artikelen, aangezien ze betrekking hebben op het dringend beroep bij het Commissariaat-generaal.
- 2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de door hem aangehaalde artikelen geschonden zijn.

- 3.1 Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en stelt dat de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout maakt.
- 3.2 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (R.v.St., X., nr. X, 2 februari 2007; R.v.St., X., nr. X, 15 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

- 4.1 De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
*“(…) U verklaarde dat u op 18 juni 2006 een dreigbrief bij u thuis had ontvangen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u uitdrukkelijk dat deze dreigbrief **een stempel droeg** met daarop de naam van de terroristische organisatie (zie gehoorverslag*

DVZ, p. 10). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk dat deze dreigbrief **geen stempel droeg**. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U ontkende de bovengenoemde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben afgelegd. U verwees naar de moeilijke omstandigheden waarin het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen doordat de tolk van Syrische afkomst was. U haalde aan dat er ondermeer een vertaalfout was opgetreden met betrekking tot de data die u had opgegeven in verband met uw vertrek uit Irak. Er werd u gevraagd of het verslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken u was voorgelezen. U bevestigde dit. Vervolgens werd u gevraagd of er buiten de verwarring met betrekking tot de data er volgens u nog problemen waren gerezen. U ontkende dit laatste (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U geeft aldus geen voldoende uitleg die bovengenoemde tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren, temeer daar uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken in dat verband klaar en duidelijk zijn en aldus niet vatbaar voor interpretatie.

Wat deze dreigbrief betreft, dient verder te worden opgemerkt dat, althans volgens uw verklaringen, u deze zou hebben verscheurd. U voegde eraan toe dat u dacht dat het om een grapje ging. Bovendien zou u er niet aan gedacht hebben dat deze eventueel van terroristen afkomstig was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is wel zeer bevreemdend aangezien u even daarvoor nog had verklaard dat deze dreigbrief de naam van de terroristische organisatie X droeg, zowel aan de bovenkant als aan de onderkant van de brief. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u er evenmin veel waarde aan hechtte omdat de brief erg onnauwkeurig was opgesteld. Omwille van het taalgebruik in de brief vermoedde u dat de brief was opgesteld door een laaggeschoold iemand. Uw uitleg hieromtrent kan echter niet overtuigen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal geenszins coherent waren wat betreft de inhoud van deze brief. Er werd u aanvankelijk gevraagd wat de precieze inhoud van deze brief was. U antwoordde vooreerst dat u deze slechts oppervlakkig had gelezen. Vervolgens gaf u de inhoud weer van de brief zoals u het zich nog kon herinneren: "In de naam van Jihad, door Katayeb Thawret Al Eshrin", dan volgde er volgens uw verklaringen een vers van de koran, vervolgens de volgende zin: "als u het werk niet verlaat, gaan we je onthoofden" (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Hierna werd u gevraagd of uw naam al dan niet letterlijk werd vernoemd. U antwoordde aanvankelijk dat dit niet het geval was. Onmiddellijk hierna verklaarde u dat uw naam wel werd vernoemd, naast uw werkplaats en het soort werk dat u uitvoerde. U werd gevraagd hoe dit alles dan precies werd vermeld. U antwoordde als volgt: "wij vragen in de naam van de Jihad dat X, die werkt als werknemer in het X, onmiddellijk zijn werk verlaat, zoniet word hij onthoofd. U werd ter bevestiging gevraagd of dit overeenkwam met de gehele inhoud van de brief. U bevestigde dit. Wanneer u werd gevraagd of er niets anders in de brief geschreven stond, verwees u echter opnieuw naar een bijkomende zin, namelijk "dat u hetzelfde lot zou ondergaan als de andere bedriegers." U haalde bovendien het eerder vermelde koranvers aan. Wanneer u werd gevraagd waar er dan werd verwezen naar de naam van de terroristische organisatie, antwoordde u deze keer dat dit helemaal bovenaan en helemaal onderaan was vernoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Later werd u gevraagd of er in deze dreigbrief naar de Amerikanen werd verwezen zoals u had verklaard voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag DVZ, p. 10). U antwoordde dat dit niet het geval was, maar wel dat er in de brief naar "de bezetters" werd verwezen waarmee dan de Amerikanen werden bedoeld. U voegde eraan toe dat u eerder naar "de bezetters" had verwezen toen u de letterlijke inhoud van de brief diende weer te geven. Dit blijkt echter niet uit het gehoorverslag. U werd gevraagd waar dan wel precies deze verwijzing naar "de bezetters" werd gedaan in de brief. U gaf opnieuw de inhoud van de brief weer. Hieruit bleek dat de woorden "voor rekening van de bezetters" volgden op de woorden "die werkt als werknemer in het al X" (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 8). Uit deze opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat u telkens andere verklaringen aflegde met betrekking tot de precieze inhoud van deze dreigbrief. Dit ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met deze dreigbrief.

Ook in verband met het incident van 25 juni 2006 legde u incoherente verklaringen af. U verklaarde vanuit de wagen beschoten te zijn door iemand die in een taxi met een

*automatisch geweer naar u schoot. U voegde eraan toe dat er **minstens 10 kogels** in uw richting werden afgevuurd, dat hierbij de achterrait werd verbrijzeld en dat de koffer werd geraakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u ook naar dit incident verwezen. Daar verklaarde u evenwel dat er **slechts twee kogels** werden afgevuurd, één in de achterrait en één in de koffer. U repte met geen woord over een automatisch geweer waarbij met zeer grote snelheid veel kogels tegelijk kunnen worden afgevuurd (zie gehoorverslag DVZ, p. 11). U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U lichtte toe dat uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken correct waren. Er zouden namelijk van de vele afgevuurde kogels slechts twee uw auto geraakt hebben, namelijk één in de koffer en één in de achterrait (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw uitleg kan niet overtuigen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verwees u nergens naar meerdere kogels waarvan er slechts enkele hun doel zouden hebben bereikt. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat er slechts twee kogels uw wagen zouden hebben geraakt, wanneer er in totaal ongeveer tien kogels werden afgevuurd door een automatisch geweer. Omwille van bovengenoemde redenen kan geen verder geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.*

U legde volgende documenten voor: een kopie van uw bewijs van nationaliteit, een kopie van uw woonattest, een kopie van een voedselrantsoeneringskaart. Deze kopies vormen een begin van bewijs van uw afkomst uit Irak, en meerbepaald uit Mosul. Dit staat hier evenwel niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn geenszins van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”

- 4.2. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zijn geloofwaardigheid ten onrechte in twijfel trekt. Hij verwees tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal naar de moeilijke omstandigheden waarin zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen doordat de tolk van Syrische afkomst was, hetgeen een voldoende en redelijke uitleg is voor zijn afwijkende verklaringen. Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat hij de dreigbrief amper gelezen had alvorens deze te verscheuren en met het tijdsverloop tussen het lezen van de brief en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Volgens verzoeker is het wel degelijk mogelijk dat er slechts twee kogels zijn wagen raakten, aangezien hij werd beschoten vanuit een rijdend voertuig terwijl hijzelf ook aan het rijden was en sneller was beginnen rijden toen hij het verdachte voertuig opmerkte.
- 4.3. Verweerder verklaart dat de Commissaris-generaal reeds inging op de door verzoeker aangehaalde problemen inzake zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt dat verzoeker zijn eerdere verklaringen in verband met de dreigbrief herhaalt, met name dat hij deze oppervlakkig gelezen had en daarna verscheurd heeft omdat hij dacht dat het een grap was. Van verzoeker kan volgens verweerder worden verwacht dat hij consistent is in zijn beperkte verklaringen over de inhoud van de brief. Verweerder stelt dat het, gezien de vuursnelheid van automatische wapens, niet aannemelijk is dat slechts twee kogels de wagen van verzoeker troffen.
- 4.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. X, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. X, 26 oktober 2004).

Verzoekers verklaring inzake de taalproblemen voor de Dienst Vreemdelingenzaken is niet dienend ter weerlegging van de bestreden motivering, die steun vindt in het administratief dossier, aangezien de problemen met de tolk enkel betrekking hadden op data (administratief dossier, CGVS-ontvankelijkheid, stuk 3, p.8).

Het tijdsverloop tussen de lezing van de brief en het gehoor voor het Commissariaat-generaal is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, aangezien van een kandidaat-vluchteling, die zijn relaas baseert op een door hem ontvangen dreigbrief, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij geen tegenstrijdige verklaringen over het uitzicht van een aan hem geadresseerde dreigbrief, in het bijzonder of deze al dan niet voorzien was van een stempel, noch vage verklaringen aangaande de inhoud, aflegt (administratief dossier, stuk 3, p.7 - 9). Het is tevens niet plausibel, gelet op de veiligheidssituatie in Irak in mei 2006 en verzoekers beweerde beroepsbezigheden in opdracht van het Amerikaanse leger - waarvan hij geen begin van bewijs voorlegt – een dergelijke dreigbrief als een “grap” te beschouwen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing reeds rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker, die zelf een voertuig bestuurde, werd beschoten vanuit een rijdend voertuig. Verzoekers verklaring, dat hij sneller reed toen hij het verdachte voertuig bemerkte en dat het bijgevolg geloofwaardig is dat slechts twee kogels doel troffen, wordt weerlegd door de informatie die verweerder bij de nota voegt en is incoherent met zijn eerdere verklaring dat hij bij het kruispunt van Rashidiya zijn snelheid moest vertragen en op dat moment beschoten werd (administratief dossier, CGVS-ontvankelijkheid, stuk 3, p. 9). De Raad stelt bovendien vast dat deze beschieting niet het gevolg kan zijn van de eerdere bedreiging door middel van de dreigbrief aangezien het relaas omtrent deze dreigbrief niet aangenomen wordt en dat uit deze beschieting, indien dit feit zich al voordeed, geen vervolging omwille van de criteria van de Conventie kan afgeleid worden aangezien het voor verzoeker onbekende actoren waren.

Het bovenvermelde in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

- 5.1 De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel is ongegrond aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.
- 6.1 De ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is ongegrond aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en de door verzoeker ingevulde vragenlijst, en dat verzoeker tijdens de verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker

ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen op recht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het verhoor bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., X., nr. X, 21 maart 2007; R.v.St., X., nr. X, 28 november 2006).

- 7.1 Verzoeker stelt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien zijn relaas beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b) en c). Hij stelt dat hij geviseerd wordt door leden van een terroristische organisatie en zich niet meer veilig voelt in Irak. Hij argumenteert dat de algemene situatie in Irak tot op heden nog steeds onveilig en instabiel is als gevolg van het bestaande willekeurig geweld, gelet op het binnenlands gewapend conflict dat op heden nog steeds gaande is.
- 7.2 Verweerder wijst op de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak en verwijst in dit kader naar het CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007, dat bij de verweernota wordt gevoegd.
- 7.3 De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, §2, b, van de voormelde wet van 15 december 1980 op geen andere feiten beroept dan zijn asielrelaas. De ongeloofwaardigheid van dit relaas in acht genomen, kan de subsidiaire bescherming niet worden toegekend aan verzoeker overeenkomstig artikel 48/4, §2, b.
- Verzoeker, wiens afkomst uit Mosul, Centraal-Irak, niet wordt betwist door verweerder, beroept zich tevens op artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet van 15 december 1980. Krachtens deze bepaling bestaat de *“ernstige schade”* uit *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*
- Aangezien de wetgever de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken heeft gedefinieerd kan worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals zij terug te vinden is in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St., X, nr. 165.476, 1 december 2006). Luidens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op:
- de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten;
 - de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte;
 - de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend;
 - beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit publieke bronnen blijkt dat bepaalde delen van Irak momenteel in een situatie van absolute chaos verkeren. Aan de ene kant voeren verschillende groeperingen (zowel soennitische als sjiiitische milities en Al-Qaeda) een strijd om de macht teneinde de toekomstige structuur en identiteit van Irak te bepalen. Aan de andere kant trachten de nationale veiligheidstroepen (ISF: *Iraqi Security Forces*) en de coalitietroepen (MNF: *Multi National Forces*) de opstandelingen uit te schakelen (CRS Report for Congress, *Iraq: Post-Saddam Governance and Security*, 6 december 2006, <http://www.fas.org/>). Een aanslag op de al-Askari moskee, een sjiiitisch heiligdom in Samarra, op 22 februari 2006 bracht een golf van sektarisch geweld teweeg. Terroristische groeperingen plannen dagelijks autobommen en (zelfmoord)aanslagen op strategische, drukke plaatsen zoals markten. Ontvoeringen, schietpartijen en moorden van burgers met een welbepaald profiel maken de regel uit. Dit alles leidt tot een hoog dodental en talloze burgerslachtoffers (ICRC, *Iraq: civilians continue to pay the highest price in the conflict*, 30 november 2006, <http://www.icrc.org/>). Uit deze ononderbroken en georkestreerde militaire operaties op het terrein blijkt duidelijk dat de dissidente troepen een onmiskenbare hiërarchische structuur en organisatie vertonen en een duidelijk leiderschap hebben (zoals Moqtada Al-Sadr aan het hoofd van de sjiiitische milities, Abu Ayyub al-Masri ter vervanging van de overleden Abu Musab Al-Zarqawi aan het hoofd van AL-Qaeda), met een strak omliggende ideologie (IAS Research Analysis: *Is Iraq in the grip of an "internal armed conflict" within the meaning of Article 15 of the Refugee Qualification Directive?*, <http://www.iasuk.org/>). Deze rebellen controleren ook telkens stadsgedeelten in verschillende grote steden (UNAMI, *Human Rights Report 1september - 31 oktober 2006*, <http://www.uniraq.org/>). Zij zijn geïnfiltreerd in verschillende politieke structuren (US Senate Armed Services Committee, *The Current Situation in Iraq: Testimony of Lieutenant General Michael D. Maples*, <http://www.armed-services.senate.gov/>) hetgeen impliceert dat zij in staat zouden zijn, indien zij dat wensen, om het materieel recht van het Protocol toe te passen.

De vereisten zijn aldus vervuld om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, c, te kwalificeren. De hiervoor beschreven algemene situatie, die tot op heden onveranderd is, is bedreigend voor de bevolking van Centraal-Irak en aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (R.v.St., X, nr. X, 1 december 2006).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 september 2007 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.